

KIKI VAN DIJK

BALI

Het paradijselijke Bali
verbergt donkere kanten...

XANDER

THRILLER

1

‘Ik moet nu naar binnen.’

‘Dat gaat niet, Joris,’ zei Maria en ze tikte zonder op te kijken verder. ‘De aandeelhoudersvergadering duurt nog zeker een half uur. Pak een kop koffie.’

Joris kreeg de neiging op de balie te slaan, maar hij stak zijn gebalde vuisten in zijn zakken. ‘Het kan niet wachten. Ik moet Cita onmiddellijk spreken.’

Nu pas keek Maria op. Ze schoof haar leesbril op haar hoofd en bestudeerde zijn gezicht. ‘Waarom maak je je zo druk?’

Joris voelde zijn wangen warm worden. ‘Je kunt mij niet tegenhouden.’

Hij hoorde nog dat ze zijn naam riep, maar met een stevige pas die net niet overging in rennen, liep hij al de lange gang in.

De helwitte muren kwamen op hem af. Cita was vorig jaar heel resoluut over het interieur van haar nieuwe beautycentrum. Alles moest wit, zelfs de deurklinken, lampen en meubels. De steriele uitstraling zou

haar klanten bij binnenkomst geruststellen. En de inrichting was inderdaad net zo fris, schoon en neutraal als in een echt ziekenhuis. Maar de cleane ruimtes gaven hem spontaan ademnood. Ze herinnerden hem aan zijn afkickkliniek, de plek waar hij juist niet meer aan wilde denken.

Vlak voor de vergaderkamer bleef hij staan en ademde diep in. Hij moest het slechte nieuws in een keer goed vertellen. Bondig en niet te dramatisch. Hij streek met twee handen zijn overhemd glad en keek naar zijn werkbroek vol verfspatten. Misschien had hij zich beter eerst kunnen verkleden. Hoewel iedereen wel zou begrijpen dat hij ongelooflijke haast had gehad.

Na een korte klop opende hij de deur. En alsof ze deel uitmaakten van een groep synchroonzwemmers draaiden de zes mannen aan tafel precies tegelijk hun hoofd om. Hun donkere pakken deden hem denken aan de begrafenisondernemers die de kist van zijn moeder vorig jaar zo emotioneel de kerk in hadden gedragen. Met een blanco gelaatsuitdrukking staarden ze hem aan.

Hij slikte en keek naar Cita. Zijn vrouw stond naast het scherm waarop haar presentatie werd getoond. Precies bij de slide met een injectie van de *liquid face-lift* in een vrouwenwang. Het was zijn idee geweest dit nieuwe product zo opzichtig aan haar aandeelhouders te tonen. Maar zo extreem uitvergroot had hij het niet bedoeld.

‘Joris?’ Haar stem klonk vragend maar hij zag dat ze

geïrriteerd was. Ze frunnikte aan haar blauwe jurk, die ze samen hadden uitgezocht. Hij kleurde perfect bij haar zwartglanzende haren en olijkleurige huid. ‘Wat kom je doen?’

Hij slikte opnieuw en haalde een hand door zijn krullen. ‘Het gaat om Evi.’

‘Evi? Wat is er nu weer met haar?’

De mannen begonnen nu ongemakkelijk met hun papieren heen en weer te schuiven. Joris hoopte dat Cita naar hem toe zou komen, zodat hij het allemaal rustig kon vertellen maar ze bleef bewegingsloos bij het katheders staan.

‘Ik kreeg net een mail van ene Katy,’ begon hij en hij deed een stap richting zijn vrouw. Hij had haar kunnen wenken om even op de gang verder te praten, maar haar geïrriteerde houding hield hem tegen. ‘Ze had mij via mijn website gevonden. Die had Evi haar weleens laten zien.’

‘Joris, moet dit nu?’ Ze liep naar hem toe en bleef vlak voor hem staan. Haar donkere ogen keken naar hem op, ze snoof en fluisterde nauwelijks hoorbaar. ‘Heb je gedronken?’

Joris voelde een steek in zijn borst. Al zeventien maanden vocht hij elke dag om nuchter te blijven en nog steeds wilde ze haar wantrouwen niet loslaten. Zijn kaken verstrakten en hij keek op haar neer. Ze was bijna dertig centimeter kleiner en hij was zich bewust van het intimiderende effect van zijn lengte, maar

hij kon het niet laten. Hij briepte: ‘Evi, je weet wel, je dochter, is VERMIST!’

Cita leek even te wankelen. Ze pakte de rand van een stoel en haalde diep adem. Daarna draaide ze zich rustig om naar de mannen die haar vragend aankeken. ‘Mijn excuses. Ik ben zo terug.’

En zonder Joris aan te kijken liep ze naar de deur van haar kantoor.

2

‘En die Katy heeft al achtenveertig uur niets meer van Evi gehoord?’ vroeg Cita zonder Joris aan te kijken. Hij had direct sorry gezegd voor zijn botte mededeling maar het effect ervan was niet verminderd.

Ze stond met haar rug naar haar man en staarde over de weilanden naar de Vliet. ‘Er was ook geen signaal van haar mobiel?’

‘Al twee dagen niet, nee,’ antwoordde Joris. Zijn stem klonk nu kalmer en door het gekraak van het leer hoorde ze dat hij verder onderuitzakte in de bank. Ze bewonderde zijn geheelonthouding, maar nuchter was hij emotioneler. De drank had hem al die jaren afgevlakt. Nu ontplofte hij regelmatig. Ze moest nog wennen aan de wisselende stemmingen.

‘En wat zei de politie?’ Ze zag een donkere regenbui boven Leiden hangen. Het was begin april, maar de lente had nog geen ruimte gekregen. ‘Zijn ze begonnen met zoeken?’

‘Volgens Katy namen ze haar melding niet serieus.

De agent had gezegd dat als hij elk meisje dat tijdens haar spirituele zoektocht even uit beeld raakte moest gaan zoeken, hij niet meer aan het echte politiewerk toekwam.'

Nu pas draaide Cita zich naar haar man om. Hij hing ontspannen op de bank, maar zijn sneakers tikten zenuwachtig tegen de tafelpoot.

'Misschien heeft hij wel gelijk. Misschien is ze gewoon even ondergedoken,' zei ze, nu zelf ook rustiger. 'Net als vorige zomer.'

Joris stond op maar reageerde niet. Zonder haar aan te kijken begon hij door de kamer te ijsberen. Langzaam liet hij zijn hand over kasten, tafels en stoelranden glijden. Waarschijnlijk in een poging om zichzelf te beheersen. Ze wist dat haar twijfel hem had geraakt, maar dat hij niet weer boos wilde worden. Na al die jaren communiceerden ze soms beter zonder woorden. Lichaamstaal was vaak zuiverder dan het gesproken woord.

Uiteindelijk bleef hij voor zijn eigen schilderij stilstaan en bestudeerde de olieverf van dichtbij, zijn lange lichaam precies in een hoek van negentig graden gebogen. 'Ik moet die scheurtjes snel eens bijwerken. Zo ziet het er niet uit.'

Elke dag zag ze het schilderij en nog steeds kon ze intens genieten van de grove verfstreken, de dieprode kleuren en de grijze achtergrond die bij de randen verwaagde. Het was Joris' eerste schilderij van haar. Voor

de buitenwereld was ze abstract en onherkenbaar, maar zijzelf vond dat hij haar karakter perfect had verbeeld. ‘Ik vind het doek nog steeds schitterend.’

Nu keek hij haar wel aan en een diepe rimpel spleet zijn voorhoofd in tweeën. ‘Ik voel dat het daar in Ubud niet in orde is.’

‘Dat voel je? Is het niet beter om eerst meer te weten te komen?’

‘Ciet, het klopt toch simpelweg niet? Die Katy neemt niet zomaar contact met mij op.’

‘Waarschijnlijk niet,’ moest ze hem gelijk geven.

‘Als Evi echt even van de radar had willen zijn, had ze het mij zeker geappt.’

‘Appte ze jou wel?’

De vraag bleef tussen hen in hangen. Joris sloeg zijn ogen neer alsof ze hem had betrappt.

‘Ze stuurde elke dag een kort berichtje,’ zei hij uiteindelijk en liep naar haar toe. ‘Twee regels. Niet meer. Over wat haar bezighield. Ik denk dat ze jou niet wilde storen. Je had het de laatste tijd zo druk.’

Hij lachte verontschuldigend maar haar maag kneep samen. Ze wist natuurlijk wel dat Joris een betere band had met hun dochter. Al vanaf haar pubertijd had Evi zich tegen haar afgezet. Cita had nog gehoopt dat het dwarse gedrag zou verminderen als haar dochter ging studeren. En toen Evi aan de bachelor Natuurbeheer in Wageningen begon, verdwenen de ruzies inderdaad, maar de intimiteit kwam niet meer terug. Haar woede

over haar dochters studiekeuze had vast niet geholpen.

‘We hebben het nog weleens over mijn volle agenda,’ zei ze ontwijkend en ze pakte zijn hand. Zijn vingers voelden ruw door alle verf en terpentijn die er met de jaren in waren getrokken. ‘Zullen we eerst bedenken wat we nu gaan doen?’

Hij gaf haar een snelle kus, viste zijn mobiel uit zijn zak en liet haar de KLM-app zien. ‘Ik heb al een vlucht voor je geboekt. Je vertrekt vanavond. Vijf voor negen. Even een korte stop in Singapore en dan ben je morgenavond om negen uur lokale tijd in Denpasar.’

Ze zei niets maar zag er waarschijnlijk stomverbaasd uit want Joris ging van de zenuwen steeds sneller praten. ‘Ja, ik weet het, het is kort dag. En ja, je houdt normaal van een gedegen voorbereiding. Maar met vermissingen moet je snel zijn. De eerste dagen zijn de belangrijkste. Hoe eerder je er bent, hoe beter.’

Ze liet zich in haar bureaustoel zakken en draaide een rondje. ‘Is dit echt nodig? Evi is morgenavond vast weer boven water. En dan zit ze heus niet op haar bemoeizuchtige moeder te wachten.’

Joris hield haar draaiende stoel tegen. ‘Je gaat vreselijk veel spijt krijgen als je niet gaat. En laten we vooral duimen dat ze snel gevonden wordt, zodat jullie nog wat tijd samen hebben.’

Ze keek haar man nu recht aan. De schade van jarenlang te veel drank was beperkt gebleven. Hij zag er nog altijd goed uit; een volle bos krullen en stralende

grijze ogen. En ondanks alle problemen had hun huwelijk tot nu toe standgehouden. Het wankelde dagelijks, maar allebei wilden ze niet opgeven. Samen volhouden bracht meer dan alleen doorgaan. ‘Zullen we nog even wachten?’

‘Waarop?’ vroeg Joris en hij klapte haar laptop dicht. ‘Ga gewoon.’

Ze kon wel vijf redenen bedenken om niet te gaan. De belangrijkste was dat ze vermoedde dat Evi niet vermist was. Haar dochter had vaker een onaangekondigd zenmoment ingelast. Bovendien waren de komende weken in de kliniek razend druk. Zo vlak voor de zomer wilden veel klanten hun uiterlijk nog wat op-poetsen. En ze zat sowieso niet te wachten op een trip naar Bali. Ze haatte de warmte en chaos in Azië. Tegelijkertijd had Joris gelijk. Ze kon de kans dat haar dochter wel echt verdwenen was, niet negeren. Ze zou het zichzelf altijd blijven verwijten als ze niet was gaan zoeken. En ze had eigenlijk ook zin om Evi te zien. Drie maanden zonder haar voelden toch langer dan ze vooraf had bedacht.

‘Oké, ik ga,’ zei ze en ze zuchtte diep. ‘Maar ik vind het wel vreselijk ongezellig dat we niet samen kunnen gaan.’

‘Ik ook. Alleen de reclassering zal dat nooit goed vinden. Dat weet je.’

‘Maar de ondertoezichtstelling duurt nog maar vijftien weken.’

‘Lieverd,’ zei Joris en zijn stem werd lager. ‘De vorige keer ging het ook mis in het buitenland. Dat staat overal geregistreerd. Ik kan het risico niet nemen.’

Ze knikte. ‘Je hebt ook gelijk. Red je het wel alleen hier?’

‘Ciet, ik ben al dertig jaar volwassen. Een paar dagen in mijn eentje moet lukken.’

Ze knikte opnieuw en drukte op de rode knop van haar telefoon. ‘Maria? Kun je mijn agenda leegmaken? Voor een week. De vijftiende ben ik zeker weer terug. Patrick kan het zolang overnemen.’